

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 531/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť mesta Stupava, Hlavná 1/24, Stupava, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Zelemovou, Advokátska kancelária Heydukova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/290/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Stupava **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2014 doručená sťažnosť mesta Stupava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/290/2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že je účastníkom konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré je vedené na Okresnom súde Malacky (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 216/2008 (pôvodne pod sp. zn. MA 5 C 287/99).

3. Sťažovateľ po opísaní priebehu konania na okresnom súde, ktorý rozhodol rozsudkom vo veci samej 3. júna 2010, v sťažnosti uviedol, že po podaní odvolaní odporcami bola predložená krajskému súdu 6. júla 2011 a odvtedy je krajský súd v predmetnej veci nečinný napriek tomu, že sťažovateľ podal kvalifikovanú sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu 16. decembra 2013. Krajský súd jeho sťažnosť považoval za dôvodnú. Sťažovateľ poukazujúc na celkovú neprimeranú dĺžku konania pred okresným súdom, ktoré sa vedie od roku 1999, a tiež na nečinnosť krajského súdu, ktorý počas takmer troch rokov trvajúceho odvolacieho konania nevykonal žiadny relevantný úkon, sa domnieva, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby o jeho sťažnosti nálezom rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/290/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € a úhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd ak vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zruší také

rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal... Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Sťažovateľ podal kvalifikovanú sťažnosť na zbytočné prietahy predsedovi krajského súdu 16. decembra 2013. Krajský súd na jeho sťažnosť reagoval podaním z 8. januára 2014 doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľa 16. januára 2014 tak, že ju považoval za dôvodnú s tým, že pre veľký nápad vecí v senáte 14 Co „*bude jej vybavenie do konca marca 2014*“, a súčasne podpredsedníčka krajského súdu v podaní uviedla, že „*vec sp. zn. 14 Co 290/2011 bude prevedená do režimu sledovania vecí podpredsedníčkou krajského súdu za účelom zabránenia vzniku ďalších prietahov v konaní*“.

10. Sťažovateľ sťažnosť doručil ústavnému súdu už 16. júna 2014 a v nej žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní, ktoré trvá takmer tri roky (od júla 2011), poukazujúc tiež na celkovú neprimeranú dĺžku konania pred okresným súdom.

11. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že sťažovateľ v prerokúvanej veci síce preukázal, že splnil požiadavku namietania prietahov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov (predsedu krajského súdu), ale na druhej strane urobil tak až po dvoch rokoch a piatich mesiacoch údajnej nečinnosti krajského súdu. Krajský súd jeho sťažnosť uznal ako dôvodnú a vec zaradil do osobitného režimu sledovania podpredsedníčkou krajského súdu, a hoci je pravdou, že v čase podania sťažnosti (16. jún 2014) nebolo o odvolaní ešte rozhodnuté, po prijatí opatrení zo strany podpredsedníčky krajského súdu však v krátkom čase (po jeden a pol mesiaci) už 5. augusta 2014 krajský súd rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu a vrátení veci na ďalšie konanie.

12. Berúc do úvahy okolnosti danej veci, najmä to, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bola úspešná a v sťažovateľovej veci krajský súd rozhodol v krátkom čase po podaní sťažnosti, a tým prípadný prietah v konaní aj odstránil, viedli ústavný súd k tomu, že sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu nie je v čase rozhodovania ústavného súdu opodstatnená. Možno síce pripustiť, že uvedené odvolacie konanie je na hranici ústavne akceptovateľnej doby z hľadiska kritérií a požiadaviek čl. 48 ods. 2 ústavy zaručujúceho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov,

ale následne na druhej strane prípadný výrok ústavného súdu o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý požadoval sťažovateľ v petite sťažnosti, by bol neadekvátny súčasnému stavu uvedeného konania.

13. K uvedenému je potrebné tiež uviesť, že ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa, súc viazaný petitom návrhu v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, sa zaoberal sťažnosťou len v rozsahu, v akom predmet konania vymedzila právna zástupkyňa sťažovateľa pri špecifikácii petitu sťažnosti, a bližšie preto nepreskúmaval aj postup okresného súdu. V sťažnosti je totiž oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

14. Tieto skutočnosti, ako aj nutnosť preštudovania rozsiahleho spisu krajským súdom, ktorý sa týkal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, viedli ústavný súd k tomu, že sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014